

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 8C/134/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218271
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľudmila Škvaridlová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2014:3812218271.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza samosudkyňou JUDr. Ľudmilou Škvaridlovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o. Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421 proti odporkyni Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

Návrh navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 10.10.2014 (totožný s návrhom zo dňa 6.11.2014) **z a m i e t a .**

Návrh **z a m i e t a .**

Odporkyni náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch a žiadal, aby súd medzitímnym rozsudkom rozhodol tak, že Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla spoločnosti POHOTOVOSTĚ s.r.o. nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku navrhovateľa zákonom stanovenej lehote, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXX dlžníkom (povinným Q. K.) a odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 125 eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 330 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Uplatnil i trovy konania.

Uviedol, že Okresný súd Prievidza zapríčinil svojím nesprávnym úradným postupom vznik škody na strane navrhovateľa a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať.

Navrhovateľ v pozícii oprávneného v exekučnom konaní navrhol písomným podaním, a to postupom podľa § 38 a nasl. z. č. 233/1995 Z. z. (ďalej len Exekučný poriadok), zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúciu oprávnený navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 3840043 dlžníkom Q. K..

Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX XXXXX/XXXX.

Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky navrhovateľa efektívne a účinne, predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému Okresnému súdu Prievidza a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a zákonom stanovenej dobe.

Poukázal na § 44 odst.2 Exekučného poriadku platného od 1.6.2011, v zmysle ktorého súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 z. č. 231/1999 Z. z. - o štátnej pomoci v znení neskorších zmien a doplnkov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 odst.2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Tiež poukázal na § 44 odst.2 Exekučného poriadku, platného od 1.6.2010 do 31.5.2011. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 odst.2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo v návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľného rozhodnutie rozhodcovského súdu.

Podľa § 44 odst.2 Exekučného poriadku platného od 1.2.2002 do 31.5.2010, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo v návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi, a preto exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, a to bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať, bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodnutie rozhodcovského súdu alebo exekučným titulom bola napr. notárska zápisnica.

Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednaná :

1/ nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti,

2/ si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 30.11.2010, a to rozhodnutím o poverení. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 6 mesiacov).

Navrhovateľ tvrdí, že v predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Opísaný postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore s § 44 odst.2 Exekučného poriadku. V danom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa poškodený v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 odst. 2 Ústavy SR (napr. rozhodnutie ÚS SR, sp. zn.:1ÚS 41/02, III.ÚS 117/02, I.ÚS 13/05).

Navrhovateľ si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej ujmy, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktoré vyčísluje nasledovne:

Poškodenému vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej.

Poškodený vynaložil v tomto období:

1. na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému 70 eur;
2. na udržanie a správu informačného systému 40 eur;
3. na administratívne spracovanie textov, urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné údaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde v sume 15 eur.

Celkom vynaložil náklady vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne v sume 125 eur. Táto suma by nezaťažovala navrhovateľa, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu. Dodal, že výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, a to z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť len s nepomernými ťažkosťami. Hmotná škoda pozostáva zo škody spočívajúcej v administratívnych výdajoch, finančných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca. Vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy. Navrhovateľ uplatnil i náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, lebo samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zákonom stanovenej dobe spojených s porušením práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v článku 48 odst.2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie vecí v primeranom čase zaručeného článkom 6 odst.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa navrhovateľa dôsledkom jeho nesústredenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného.

Uviedol, že márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa a taktiež došlo k vyvolaniu rizík, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, exekučným súdom k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a exekučným súdom k insolventnosti povinného.

Akokoľvek, náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv.

Navrhovateľ na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy uviedol aj ďalšie dôvody - neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať za vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa spojených s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvoláva u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocit frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti; úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku zrealizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľa, ale aj na strane jeho majiteľov; nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy navrhovateľ vychádzal pre možnú analógiu z doktríny prijatej Ústavným súdom SR, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje sankcia vo výške 20.000 Sk, t. j. cca 660 eur. Poukázal na viacero nálezov Ústavného súdu SR.

Navrhovateľ si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v spravodlivé riešenie vecí a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky sumu 330 eur za 6 celých mesiacov. Poškodený uskutočnil výpočet nároku alikvotným pomerom 55 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, a to na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny Ústavného súdu SR, teda 660 eur za rok. V danej veci bol exekučný súd bezdôvodne nečinný 201 dní.

Navrhovateľ sa teda domáha podanou žalobou náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza.

Navrhovateľ postupoval podľa ustanovenia § 15 odst. 1 z. č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, pričom odporca v čase podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval.

S poukazom na vyššie uvedenú skutkovú i právnu argumentáciu tvrdí, že je nutné deklarovať porušenie práva navrhovateľa na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zákonnej stanovenej dobe v spojení s porušením jeho práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov zaručeného článkom 48 odst. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie vecí v primeranom čase zaisteného článkom 6 odst. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd; deklarovať porušenie práva navrhovateľa na súdnu ochranu zaručeného článkom 46 odst. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 odst. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, lebo súdna ochrana nebola poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite; deklarovať porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu (Okresný súd Prievidza), konkrétne princípu legality, princípu ochrany legitímnych očakávaní, princípu ochrany dôvery v právo, princípu právnej istoty; a nahradiť tak navrhovateľovi majetkovú ujmu a nemajetkovú škodu, ktorá mu bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s porušením práv označených pod písm. a/ a b/ a princípov právneho štátu označených pod písm. b/.

Navrhovateľ vzniesol i námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Prievidza. Uznesením Krajský súd Trenčín zo dňa 5.11.2012 č. k. 19NcC 616/2012 rozhodol, že zákonná sudkyňa Okresného súdu Prievidza JUDr. Valéria Píšová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Okresnom súde Prievidza vo veci pod sp. zn. 8C 134/2012.

Uznesením Krajský súd Trenčín zo dňa 21.1.2013 č. k. 19NcC 15/2013 rozhodol, že zákonná sudkyňa Okresného súdu Prievidza JUDr. Ľudmila Škvaridlová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Okresnom súde Prievidza vo veci pod sp. zn. 8C 134/2012.

Odporkyňa navrhla návrh zamietnuť.

Uviedla, že návrh navrhovateľa je zmätočný, nakoľko v jednotlivých žalobných návrhoch sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr., že sú zmätočne označení povinní, najmä sú odlišné uvedené dátumy narodenia, navrhovateľ nedokázal uviesť ani len spisovú značku príslušného exekučného konania, pod ktorou je vedené na súde, chýbajú relevantné údaje, ako dátum doručenia podania na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátum, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody. Odporkyňa namietala, že navrhovateľ nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy a podobne. Navrhovateľ uviedol časť dôkazov, ale najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša navrhovateľ sám.

Odporkyňa zdôraznila, že tvrdenie navrhovateľa, že nemá vedomosť o spisovej značke ním namietaného exekučného konania sa nezakladá na pravde, má charakter zavádzajúceho tvrdenia minimálne preto, že kto iný ako oprávnený v exekučnom konaní, ktorý si v súvislosti s ním uplatňuje právo na náhradu škody má mať možnosť a záujem relevantným a jednoznačným spôsobom identifikovať konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda. Neoznačením spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosť navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu (rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II.ÚS 211/2012, sp. zn. IV.ÚS 366/2012, sp. zn. IV.ÚS 374/2012). Odporkyňa poukázala na ustanovenie § 43 odst.1 O.s.p. z dôvodu, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Odporkyňa na vyššie uvedené ustanovenie poukazuje z dôvodu, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Navrhovateľ si jednak uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu priedahov, na druhej strane i z dôvodu nerozhodnutia zákonom stanovenej lehoty.

K priedahom uviedla, že navrhovateľ neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu. Navrhovateľ neuviedol, ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany odporkyne, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné priedahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti.

V súvislosti s tým poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR, nález z 3.5.2011 č. k. III.ÚS 69/2011, tiež poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vidilantibus yura (každý nech si stráži svoje právo). To, že navrhovateľ nekonal je možné pripísať iba jemu. Navyiac odporkyňa má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať priedahy v konaní, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR.

K podmienkam uplatnením nároku na súde odporkyňa poukázala na to, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.4.2012 jej boli doručené dňa 23.4.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 28.9. 2012 bola okresnému súdu doručená predmetná žaloba, je zrejmé, že navrhovateľ ju nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr.

V súvislosti s tým poukázala na § 15 odst. 1, § 16 odst.4 z. č. 514/2003 Z. z. - o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších zmien a doplnkov. Z uvedených ustanovení je zrejmé, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Predbežné prerokovanie nároku je v zmysle § 16 odst.1 z. č. 514/2003 Z. z. podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občiansko-súdne konanie. Preto odporkyňa má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde.

Odporkyňa uviedla, že napriek výzve na doplnenie žiadosti, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo navrhovateľovi po doručení žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, Ministerstvu spravodlivosti SR bola doručená všeobecná odpoveď, že navrhovateľ nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie a nedokázal uviesť skutočnosť, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na priedahy/ústavné sťažnosti. Navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podanie žiadosti a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktoré prerokovanie sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § 4 odst. 1 písm. a/ z. č. 514/2003 Z. z. preto nárok navrhovateľa nepovažuje za predčasne prerokovaný.

K podmienkam úspešnosti uplatnenia nároku na náhradu škody uviedol, že z. č. 514/2003 Z. z. ustanovuje všeobecné podmienky, pri ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci :

1. nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup,
2. vznik škody,
3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

K nesprávnemu úradnému postupu spočívajúceho v údajnom porušení povinnosti súdu vydať rozhodnutie zákonom stanovenej lehote odporkyňa odkazuje na ustanovenie § 9 odst. 2 z. č. 514/2003 Z. z. v znení z. č. 412/2012 Z. z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom stanovenej lehote, pričom navrhovateľ doposiaľ dôkazy potrebné pre posúdenie tejto otázky, predpokladané týmto ustanovením nepredložil.

Zdôraznila, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli sudy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie § 45 odst.1 písm. c/ z. č. 244/2002 Z. z. - o rozhodcovskom konaní. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania.

Poukázala na ustanovenie § 44 odst. 2 Exekučného poriadku účinné od 1.6.2011, z ktorého jednoznačne vyplýva, že súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľných podľa § 26 z. č. 231/1999 Z. z. - o štátnej pomoci v znení neskorších zmien a doplnkov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 odst.2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo v návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. Ustanovenie § 41 odst. 2 písm. d/ Exekučného poriadku znie: „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov ním schválených“.

Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva skutočnosť, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučného titulu. Toto znenie je účinné od 1.6.2011, kedy bol Exekučný poriadok novelizovaný z. č. 102/2011 Z. z., čo znamená, že akýkoľvek nárok navrhovateľa vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 1.6.2011 nemá žiadnu oporu v zákone. Ak bola teda podaná žiadosť na vykonanie exekúcie na súd po 1.6.2011, z uvedeného je jednoznačné, že návrh je v tejto časti neopodstatnený.

Poukázala tiež na účinnosť Exekučného poriadku pred 1.6.2011, na § 41 odst. 2 písm., ktorý sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred týmto dátumom.

Tiež poukázala na judikatúru Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 16/02, ktorá konštatuje, že ani na samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamena automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

K prietahom konania, na ktoré poukazuje navrhovateľ a z ktorých tvrdených prietahov odvodzuje svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy, ako aj majetkovej škody poukázala v prvom rade na ustanovenie § 9 odst. 2 z. č. 514/2003 Z. z. v znení z. č. 412/2012 Z. z., kde je uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných

prieťahoch v konaní. V zmysle tohto zákonného ustanovenia konajúci súd o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažností na prieťahy, žiadosti o prešetrenia vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Navrhovateľ v konaní nesplnil ani povinnosť tvrdenia, ani povinnosti ich preukázania a teda odporkyňa vzhľadom na vyššie uvedené nepovažuje existenciu prieťahov v konaní za preukázanú.

Konajúci súd o náhrade škody by mohol pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní v prípade, ak by tieto boli konštatované predsedom súdom alebo Ústavným súdom SR.

V súvislosti s tým poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 3.10. 2012 I.ÚS 476/2012, ktorým Ústavný súd SR rozhodol o sťažnostiach navrhovateľa, pričom konštatoval že : „O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Z tohto rozhodnutia okrem iného vyplýva, že za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní, v ktorej „Ústavný súd SR nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV.ÚS 92/04, III.ÚS 168/05). Ústavný súd SR zastáva názor, že doterajšia dĺžka predmetných konaní sama o sebe nie je ešte takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práva sťažovateľky, resp., že doba konaní vedených okresným súdom zasiahla samotnú podstatu a účel základného práva sťažovateľky podľa článku 48 odst.2 Ústavy SR, resp. práva podľa článku 6 odst.1 Dohovoru takým závažným spôsobom, že by to odôvodňovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie (n.m. II.ÚS 93/03)“.

Odporkyňa záverom na vyššie uvedené nepovažuje za preukázanú ani existenciu prieťahov v konaní.

K hmotnoprávnej námietke premlčania v súvislosti s nesprávnym úradným postupom uviedla, že podľa § 19 odst. 1 z. č. 514/2003 Z. z. sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia rozhodnutia).

Ak mala vzniknúť navrhovateľovi škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote, lehota na uplatnenie tohto nároku, teda premlčacia lehota uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na vyššie uvedené, odporkyňa vznáša námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutí 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre dňom 23.4.2009 (t. j. 3 roky pred dňom, kedy boli odporkyňi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku).

K materiálnej škode 125 eur poukázala na ustanovenie § 17 odst.1 z. č. 514/2003 Z. z., z ktorého vyplýva, že uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je v zmysle z. č. 514/2003 Z. z. nevyhnutne preukázať existenciu škody. Navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje sú len hypotetické. Pri vyčíslení škody navrhovateľ v žalobe neuvádza, či vecné náklady predstavujú podľa § 17 odst. 1 z. č. 514/2003 Z. z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. V tomto smere odporkyňa poukazuje na definíciu týchto kľúčových pojmov : skutočná škoda je trvalé zmenšenie majetku poškodeného a ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, resp. nerozmnoženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať, nebyť škodnej udalosti, s ohľadom na pravidelný beh veci. S

poukazom na definíciu škody a ušlého zisku nie je možné domáhať sa na ich náhradu podľa z. č. 514/2003 Z. z.. Naviac na preukázanie vzniku majetkovej škody navrhovateľ neprodukoval žiadne dôkazy preukazujúce škodu. Poukázal tiež na to, že navrhovateľ ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať počas domnelých prieťahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom, nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcie, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikla navrhovateľovi bez ohľadu na tvrdené prieťahy a jej uplatnenie, považuje odporkyňa za účelové.

Ďalšie položky majetkovej škody sú veľmi všeobecné a účelové. Zdôraznila, že skutočnú škodu je potrebné dokázať listinnými dôkazmi, resp. inými skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo dochádzať k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčísleniu škody zo strany navrhovateľa a preskúmanie predmetného nároku je znemožnené. Odporkyňa na základe vyššie uvedených skutočností, ktoré uviedla je toho názoru, že nemôže zodpovedať a nahrádzať navrhovateľovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil navrhovateľ, pretože navrhovateľ nepreukázal vznik škody a ani výšku škody.

K nemajetkovej ujme poukázala na ustanovenie § 17 odst.2 z. č. 514/2003 Z. z.. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenie práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Tiež poukázala na ustanovenie § 17 odst. 3 cit. zákona, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na :

1. osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
2. závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
3. závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
4. závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Navrhovateľ v návrhu uvádza dve skutočnosti, od ktorých odvíja náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v prvom rade na viacero nálezov Ústavného súdu SR, kde rozhodol o poskytnutí finančného zadosťučinenia za zbytočné prieťahy, pričom je potrebné uviesť, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Každé prípadné okolnosti sú osobitné a vychádza z paušálnej sumy 660 eur, ktorá musí byť priznaná za každý rok prieťahov, je nesprávna úvaha. Pri rozhodovaní Ústavný súd SR vychádzal aj z významu sporu pre navrhovateľa, pričom v tomto prípade ide o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery fyzickým osobám. V druhom prípade uviedla, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovú ujmu spoločnosť uplatňovala ako právnická osoba. Zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov navrhovateľ bližšie nekonkretizoval, žalobný návrh nespresnil, v čom a ako situácia „ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu“.

Odporkyňa zdôraznila, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Zo žalobného návrhu nevyplýva a z toho dôvodu odporkyňa nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy, ako aj to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch.

K aspektu prihliadnutia na dobré mravy a nemajetkovú ujmu s prihliadnutím na poškodenú osobu uviedla, že praktiky navrhovateľa sú vnímané verejnosťou negatívne, o čom svedčí článok v denníku SME zo dňa 16.7.2012, boli predmetom až záujmu Európskej komisie, pričom súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa, a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ

je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkoпрíjmových osôb.

V takomto prípade aj súdna moc musí podrobnejšie skúmať akékoľvek podanie navrhovateľa, a to najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie, kde v prípade navrhovateľa automaticky nastáva zvýšené riziko ohrozenia alebo porušenia práva spotrebiteľa. Uvedené má vplyv aj na samotné posúdenie nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu navrhovateľa na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a podobne, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného súdu.

S prihliadnutím na vyššie uvedené odporkyňa považuje konanie navrhovateľa v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si navrhovateľ uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala navrhovateľovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite navrhovateľa.

Vzhľadom na vyššie uvedené odporkyňa zastáva názor, že navrhovateľ nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu navrhovateľa s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Aplikujúc ustanovenie § 17 odst. 3 z. č. 514/2003 Z. z., po zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho pôsobenia navrhovateľa, minimálnej závažnosti prípadnej ujmy a následku, ktoré navrhovateľovi mohol namietaný nesprávny úradný postup spôsobiť, nemôže byť podľa odporkyne navrhovateľovi priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

K príčinnej súvislosti poukázal na ustanovenie § 5 odst.1 z. č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Poukázal na § 9 odst.4 cit. zákona, právo na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa tohto zákona je nevyhnutné okrem existencie nesprávneho úradného postupu (nezákonného rozhodnutia, vzniku škody pri nemajetkovej škode) preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami.

Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že navrhovateľovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Odporkyňa je toho názoru, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu namietanom v konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu, spočívajúcim v tom, že rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Odporkyňa sa domnieva, že za stav, v ktorom sa navrhovateľ ocitol, si zavinil sám a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv a najmä je už v súčasnosti zrejmé, že navrhovateľ si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy.

Keďže navrhovateľ nepreukázal základné zákonné podmienky, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle z. č. 514/2003 Z. z., žalobný návrh považuje za neopodstatnený a navrhol v celom rozsahu žalobu zamietnuť. Uplatnila si náhradu trov konania.

Súd určil termín pojednávania na 14.10.2014, na ktorý sa navrhovateľ nedostavil, doručenie vykázané mal dňa 1.10.2014. Vo svojom písomnom stanovisku podali návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a doručenia rozhodnutia KS o vylúčení, resp. nevylúčení OS Prievidza. Odporkyňa predvolanie prevzala 1.10.2014, svoju neúčasť ospravedlnila e-mailom zo dňa 13.10.2014, doručený súdu 14.10.2014. Ako dôvod neúčasti uviedla dôvod zásady hospodárnosti konania, pričom poukázala na písomné stanovisko v spise.

Súd pojednávanie odročil na 11.11.2014 za účelom opätovného predvolania účastníkov konania a doručenia rozhodnutia KS Trenčín. Navrhovateľ sa nedostavil, doručenie vykázané má dňa 21.10.2014, svoju neúčasť ospravedlnil e-mailom, doručený súdu 7.11.2014 s tým, že podal návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. V písomnom podaní zo dňa 6.11.2014 uviedol, že doposiaľ mu nebolo doručené rozhodnutie KS o vylúčení, resp. nevyhlúčení sudcov OS Prievidza. Navrhol zrušiť nariadené pojednávanie až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu a v prejednávanej veci nepokračovať. Trvá na tom, že objektívna námietka porušenia nestrannosti je dôvodná. Podal návrh na doplnenie dokazovania a navrhol znalecký posudok ako dôkaz so zásadnou povahou a žiada, aby bol súdom po spracovaní vykonaný.

Odporkyňa sa na pojednávanie nedostavila. Doručenie vykázané mala 20.10.2014, svoju neúčasť neospravedlnila a nežiadala súd o odročenie pojednávania. Súd s predvolaním na pojednávanie určené na 14.10.2014 doručoval navrhovateľovi aj uznesenie KS o vylúčení, resp. nevyhlúčení sudcov OS Prievidza, o čom svedčí prevzaté predvolanie - doručienka prevzatá 20.10.2014.

Súd pojednával bez prítomnosti účastníkov konania.

Súd vo veci vykonal dokazovanie, oboznámil listinné dôkazy - vyjadrenie sudcov OS Prievidza č.l.7-9, vyjadrenie č.l. 10-13, uznesenie KS Trenčín č.l. 16, návrh navrhovateľa č.l. 20a, uznesenie KS Trenčín č.l. 21 - 22, uznesenie OS Prievidza č.l. 26, oznámenie OP Prievidza č.l. 27, výzva na doplnenie skutkových tvrdení navrhovateľom č.l. 28, odvolanie č.l. 29, uznesenie KS Trenčín č.l. 33 - 34, vyjadrenie odporkyne č.l. 35 - 40 + pripojená listina č.l. 41 - 43, 44, dovolanie č.l. 47 - 50, rozhodnutia č.l. 51-55, uznesenie NS SR č.l. 69, oznámenie o založení originálneho znaleckého posudku do súdneho spisu č.l. 69b - 69c, návrh na zrušenie nariadeného pojednávania č.l. 74, ospravedlnenie odporkyne č.l. 75 - 76, list navrhovateľa č.l. 80 - 81, návrh navrhovateľa č.l. 83-86, pripojený spis OS Prievidza č. k. 9Er 2252/2009 a zistil tento skutkový stav:

Z pripojeného spisu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 9Er 2252/2009 súd zistil, že žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, Exekútorského úradu so sídlom Záhradnícka 62, Bratislava zo dňa 21.10.2009 bola doručená Okresnému súdu Prievidza dňa 28.10.2009. Exekútor žiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozsudok stáleho rozhodcovského súdu č. k. SR 01340/09, ktorý vydala Slovenská rozhodcovská a.s. dňa 7.8.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 24.8.2009 a vykonateľnosť 27.8.2009 a zápisnice spísanej pred súdnym exekútorom dňa 6.10.2009.

Zo zápisnice spísanej pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým zo dňa 6.10.2009 je navrhnuté, aby súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý vykonal vo veci v zmysle z. č. 233/1995 Z. z. - Exekútorský poriadok exekúciu na sumu 1.586,48 eur, úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 1.463,85 eur od 25.11.2008 do 12.3.2009, teda vo výške 516 eur, úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 1.363,85 eur od 13.3.2009 do zaplatenia a trovy konania vo výške 365,19 eur a ostatné trovy exekúcie oprávneného.

Stály rozhodcovský súd dňa 7.8.2009 sp. zn. SR 01340/09 rozhodol, že povinný (OK. je povinný oprávnenému (POHOTOVOŠŤ s.r.o.) zaplatiť sumu 1.686,48 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 1.463,85 eur od 25.11.2008 do zaplatenia a nahradiť trovy rozhodcovského konania vo výške 365,19 eur, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.8.2009 a vykonateľnosť dňa 27.8.2009.

Okresný súd Prievidza uznesením zo dňa 2.12.2009 žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnej veci 9Er 2252/09, EX 10053/09 zamietol. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.12.2009. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva,

že oprávnený (POHOTOVOŠŤ s.r.o.) zostal nečinný a súd nemal k dispozícii žiadne listiny, ktorými by mohol aj bez návrhu podrobne posúdiť nedostatky v rozhodcovskom konaní, resp. posúdiť, či exekučný titul zaväzuje povinného na plnenie nemožné, nedovolené alebo v rozpore s dobrými mravmi, súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre možný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 1 písm. c/ z. č. 244/2002 Z. z. - o rozhodcovskom konaní. Z rozsudku stáleho rozhodcovského súdu č. SR 01340/09 evidentne vyplýva, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru, ktoré tvorí nielen skutočne poskytnutý úver, ale i rôzne odplaty, poplatky za upomienky, náklady spojené s uplatnením pohľadávky, neprimerane dohodnutý vysoký úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne za každý deň omeškania. Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva ani taká základná skutočnosť, a to aká suma úveru bola skutočne poskytnutá na účet povinného, koľko z priznanej istiny predstavuje poplatok za poskytnutie úveru, či úverová zmluva obsahuje základné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, či teda možno posúdiť úver spolu s úrokmi a poplatkami a podobne. Z rozsudku nie je možné obsahovo oddeliť sumu úveru od poplatku za jeho poskytnutie a podobne. Súd preto uzavrel, že pre nepreskúmateľnosť exekučného titulu z pohľadu v akom rozsahu zaväzuje na plnenie odporujúce zákonu alebo dobrým mravom, za súčasnej nečinnosti oprávneného, nemá súd inú možnosť len zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v celosti.

Okresný súd uznesením zo dňa 23.3.2010 exekučné konanie zastavil a o trovách exekútorovi rozhodol tak, že oprávnený je povinný nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 23,70 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.4.2010.

Navrhovateľ si podaným návrhom uplatnil nárok na zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza, ktoré spočíva v tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie voči povinnému OXX.XX.XXXX, (9Er 2252/2009) súd rozhodol po uplynutí zákonom stanovenej lehote.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení do 31.12.2012, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. Zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieskumy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom od 31.12.2012 právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je citovaným zákonom koncipovaná ako objektívna zodpovednosť, tzn. že zo strany oprávneného subjektu (poškodeného) nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nebanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda (ak vznikla), je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu. Ústavným základom uvedenej zodpovednosti je článok 46 ods. 3 Ústavy - každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný a nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako priama príčina škody, existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku navrhovateľa, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené iba týmto postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku navrhovateľa rozhodujúcim, tzn. ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je nedôvodný. Podľa právnej úpravy platnej v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu a vzniku škody sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody pritom má len ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. Vo všeobecnosti v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. musia byť pre naplnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci splnené všeobecné podmienky, a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie ani jedného zo zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu.

Navrhovateľ sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza v exekučnom konaní EX/10053/09, ktoré je pred tunajším súdom vedené pod sp.zn. 9Er/2252/2009. Svoj nárok odvodzuje od toho, že v tejto veci bolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až po zákonom stanovenej lehote. Vykonaným dokazovaním však bolo preukázané, že tvrdenia navrhovateľa sa nezakladajú na pravde. V predmetnej exekučnej veci bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu dňa 28.10.2009 a Okresný súd Prievidza o žiadosti rozhodol dňa 2.12.2009. Navrhovateľom tvrdené omeškanie lehoty viac ako 6 mesiacov nie je pravdivé, keď rozhodnutie bolo vydané do 34 dní.

Súd dáva do pozornosti Nález Ústavného súdu SR II.ÚS 520/2012-39 zo dňa 10.7.2013 týkajúci sa navrhovateľa vo veciach Okresného súdu Zvolen, vedených pod sp. zn.27Er 539/2010 a sp. zn. 22Er 915/2010, v ktorých navrhovateľ namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Ústavný súd rozhodol, že základné práva navrhovateľa na

prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov porušené neboli, hoci konania na okresnom súde trvali ku dňu podania sťažnosti 20 resp. 24 mesiacov (súd v oboch prípadoch zamietol žiadosť súdneho exekútora na vyhovenie exekúcie). Ústavný súd v náleze konštatoval, že je významná, priam kľúčová skutočnosť, že sťažovateľka (spoločnosť POHOTOVOSTĚ) pred okresným súdom iniciovala značne vysoký počet exekučných konaní (ide o 100 až 1000 exekučných konaní - návrhov v typovo obdobných veciach), pričom je nevyhnutné vziať daný fakt do úvahy a to smerom ku kritériám posudzovania prieťahov v záujme ochrany práv a slobôd iných.

Navyše Ústavný súd vyslovil právny názor, že pojem zbytočné prieťahy obsiahnutý v čl.48 ods. 2 Ústavy SR (obdobne aj pojem v primeranej lehote obsiahnutý v čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na ustanovené lehoty v zákone na vykonanie toho ktorého úkonu súdu, alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy, ústavný súd na takého lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nemožno preto bez ďalšieho vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (rozhodnutia Ústavného súdu SR I.ÚS 86/02, IV.ÚS 440/2012).

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu 28.10.2009 (podanie žiadosti o udelenie poverenia), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2, písm. c/, d/ Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu 28.10.2009, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila, vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisí a zmierov nimi schválených.

I keď exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty, podľa názoru súdu samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamena automaticky nesprávny úradný postup. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s prihliadnutím na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

V exekučnej veci sp. zn. 9Er/2252/2009 bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. so sídlom v Bratislave sp. zn. SR 01340/09. S poukazom na vyššie uvedené bol súd jednoznačne oprávnený ex offo skúmať, či rozhodcovský rozsudok bol vydaný v súlade so Zákom o rozhodcovskom konaní a tiež, či pôvodný titul tohto rozhodnutia - zmluva o úvere č. 3840043, neobsahovala neprijateľné podmienky a či rozhodcovská doložka bola dojednaná v súlade so Zákom o rozhodcovskom konaní a v súlade s ostatnými právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské právo. Exekučný súd preto správne skúmal exekučný titul (rozhodcovský rozsudok), či tento bol vydaný v súlade s platnými právnymi predpismi. Po zistení, že v danej veci ide o spotrebiteľský vzťah a pre možný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 1, písm. c/ Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní alebo z dôvodu, že rozhodcovskú doložku považoval za neplatnú, ktorá nemôže byť základom právomoci rozhodcovského súdu a rozhodcovský rozsudok vzhľadom na absenciu právomoci rozhodcu v danej veci konať, s poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky, nepovažoval za spôsobilý exekučný titul alebo z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok, ktorý bol exekučným titulom, zaväzoval povinného na plnenie, ktoré bolo v

rozpore so zákonom, § 52 ods. 2, § 53 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, exekučný súd uznesením č.k. 9Er/2252/2009 zo dňa 23.3.2010 exekučné konanie zastavil, nakoľko podľa § 44 odst.3 z. č. 233/1995 Z.z., ak je uznesenie, ktorým sa žiadosť zamietla právoplatné, súd exekúciu aj bez návrhu zastaví. Keďže okresný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol uznesením zo dňa 2.12.2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 29.12.2009, súd potom exekučné konanie zastavil.

Za tejto situácie účastníkom exekučného konania nemohol a ani nevznikol žiadny stav právnej neistoty, keďže súd vo veci riadne rozhodol. V rámci exekučného konania má súd právo preskúmať dôkazy aj bez návrhu účastníkov, ako aj ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky či priebeh rozhodcovského konania tak, ako to vyplýva i z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 3Cdo/146/2011, 3MCdo/11/2010, 5Cdo/291/2010 a rozhodnutí Ústavného súdu SR IV. ÚS 60/2011, I. ÚS 16/2002. Súd teda oprávnené preskúmaval exekučný titul v exekučnom konaní tak, ako mu to vyplýva z platných právnych predpisov a dostupnej judikatúry tak Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR a stanovísk Súdneho dvora Európskej únie. Napríklad rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vo veci ASTURCOM TELECOMUNICACIONES SL proti Cristina Rodríguez Nogueira (C-40/08) Súdny dvor rozhodol pri riešení prejudiciálnej otázky v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami o otázke právomoci vnútroštátneho súdu v tom zmysle, že súd môže ex offo preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

Napokon v exekučnom spise sa nenachádzajú žiadne urgencie na skoršie vydanie rozhodnutia, ani sťažnosť na prieťahy v konaní. S poukazom na citované ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, preto nie je možné posudzovať postup exekučného súdu pri rozhodovaní o tejto žiadosti považovať za nesprávny.

Na podporu uvedeného názoru súd poukazuje aj na novelu Exekučného poriadku vykonanú z. č. 144/2010 Z. z., ktorý s účinnosťou od 1.6.2010 vypustil zákonnú 15-dňovú lehotu na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi, pokiaľ sa jednalo o exekučné tituly podľa § 41 ods. 2, písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. Z dôvodovej správy k tejto novele vyplýva, že účelom vypustenia zákonnej lehoty bola skutočnosť, že lehota bola výraznou prekážkou na to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, pokiaľ išlo o notárskej zápisnice a rozhodcovské rozsudky, zvlášť, keď išlo o vymoženie plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy. Uvedená novela neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, preto vzhľadom na to, že išlo o novelu procesných ustanovení Exekučného poriadku, vzťahuje sa na všetky exekučné konania, v ktorých nebolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie k tomuto dátumu. Následne novelou Exekučného poriadku, z. č. 102/2011 Z. z. s účinnosťou od 1.6.2011 bol § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku doplnený aj o exekučný titul - rozhodcovský rozsudok.

Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. je nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Navrhovateľ nepreukázal existenciu škody, ani jej výšku a nároky, ktoré si uplatňuje sú hypotetické. Vyčíslil uplatnenú škodu na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívajú v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca bez ohľadu na dĺžku trvania prieťahov. Ako podstatné zložky vyčíslenej sumy uvádza správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačnej siete, udržiavanie a správu informačnej siete a administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné. Navrhovateľ mal v tomto konaní na preukázanie vzniknutej škody predložiť dôkazy preukazujúce škodu pri tejto individuálnej pohľadávke. Navyiac ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém v období pred spornými exekúciami i po nich. Požadované paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti nie sú skutočnou škodou. Určenie výšky škody v návrhu nie je dôkaz o vzniknutej škode. Skutočnú škodu je potrebné preukázať listinami, skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo prísť k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčísleniu škody a súd potom nemôže preskúmať predmetný nárok. Podľa názoru súdu navrhovateľ nepreukázal jednak vznik

a ani výšku skutočnej škody. Taktiež nebola preukázaná zákonná podmienka príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a konaním exekučného súdu, pretože nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinil povinný tým, že neplnil svoj dlh a oprávnený musel prikročiť k vymáhaniu formou exekúcie. Ide o náklady, ktoré by bolo možné zahrnúť do náhrady trov exekúcie a došlo by tak k duplicitnému plneniu.

Ako už bolo konštatované, majetková škoda nebola preukázaná a nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej či primeranej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci v odôvodnení konštatované a na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ nepreukázal, že by povinný subjekt zanikol, že by dochádzalo ku konaniu smerujúcemu k zániku subjektu, pričom zákon i v takom prípade umožňuje uplatnenie si pohľadávky v dedičskom, konkurznom a inom konaní. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného, resp. exekútora s povinným a nie je ani dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, pretože spravidla dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho insolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní a aj dôvodom na samotné uzavretie zmluvy o úvere. Tieto všeobecne známe riziká sú i rizikom každého podnikateľského subjektu. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný, pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť, ako právnická osoba, pričom žalobca poukazuje aj na zánik podnikateľských aktivít a plánov, ale tieto bližšie nekonkretizoval a taktiež navrhovateľ nespresnil, v čom a ako situácia ovplyvnila ďalšie jeho podnikateľské postupy. Ako už bolo uvádzané, žiadne konanie, v ktorom by boli konštatované prieťahy v konaní, sa nevedlo. Poskytovanie finančného zadošťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu zo strany súdu. Okolnosti každého prípadu sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 660 eur za každý rok prieťahov je nesprávna úvaha. Ústavný súd vychádza aj z významu sporu pre navrhovateľa a aj z toho, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ navrhovateľ tento prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných nálezov, keď predseda súdu nemal možnosť zjednať nápravu. Pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadošťučinením, čo z uvedeného návrhu nevyplýva, pretože navrhovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konania, v ktorom malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo neho s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti navrhovateľa, považuje súd jeho konanie za rozpor s dobrými mravmi, pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mu mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite a súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva navrhovateľa už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce a vylučuje možnosť priznania prípadného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu.

Vzhľadom k tomu, že súd dospel k právnenému názoru, že na strane odporcu konajúceho prostredníctvom exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, vo veci sa ďalej nezaoberal ani výškou majetkovej škody, ani nemajetkovej ujmy, pretože nebol zistený právny základ na jej uplatnenie ako zodpovednosť odporcu za uplatňovanú ujmu. Z vyššie uvedených dôvodov preto návrh navrhovateľa nepovažoval za dôvodný a zamietol ho.

Navrhovateľ súdu predložil znalecký posudok č. 1/2014 zo dňa 17.1.2014, vyhotovený Ekonomickou univerzitou Bratislava, zapísaný na Okresnom súde Prievidza pod Spr 273/14, predmetom ktorého bolo určiť výšku majetkovej škody, ktorá bola spôsobená nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov SR v exekučných konaniach, a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými prieťahmi v exekučnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora. Predmetom ohodnotenia nebolo vyčíslenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, touto otázkou sa znalecký ústav nezaoberal.

Vzhľadom k tomu, že súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol ako nedôvodný z dôvodov uvedených v odôvodnení tohto rozsudku, súd sa výškou škody nezaoberal.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p.. Odporca mal v konaní plný úspech, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania a tento nárok si v konaní aj uplatnil. Súd mu však náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že v konaní mu žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom Okresného súdu Prievidza na Krajský súd Trenčín, písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 odst.3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 odst.1 O.s.p.).